U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobce: **A. D. N.**, zast. Mgr. Davidem Netušilem, advokátem se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA02-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2017, č. j. 32 Az 23/2016 – 75,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že důvodem stěžovatelovy žádosti je obava z rebelů operujících v Casamance, jižním regionu Senegalu, ze kterého stěžovatel pochází, a snaha o realizaci rodinného života s nezletilou dcerou na území České republiky. Dceři byl dne 2. 3. 2016, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí, udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[3] Žalovaný neposoudil tyto důvody jako azylově relevantní. Tvrzení týkající se obav z aktivit rebelů vyhodnotil jako nevěrohodná. Stěžovatel tento důvod uváděl již ve svojí první žádosti o mezinárodní ochranu a jeho výpovědi byly v několika ohledech rozporné.

Ani tehdy mu nebyla udělena mezinárodní ochrana [azyl podle § 12, doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. b) nebo c) zákona o azylu], s následně podanou žalobou ani kasační stížností nebyl úspěšný (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3199/VL-10-04-2004, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2005, č. j. 65 Az 92/2004 – 21, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 43/2006 – 45). Situace v Casamance se navíc oproti minulosti výrazně zlepšila.

[4] Důvodem k udělení mezinárodní ochrany nebyla ani skutečnost, že stěžovatelově nezletilé dceři byl v České republice udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jejich vztah totiž není natolik intenzivní, aby se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 13 zákona o azylu. Ze shodných důvodů nedojde k zásahu do rodinného a soukromého života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[5] Krajský soud těmto důvodům přisvědčil a na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. Zdůraznil, že obava z rebelů byla jako irelevantní vyhodnocena již v řízení o první žádosti stěžovatele a navazujících soudních řízeních. Potvrdil také závěr, že mezi jednotlivými tvrzeními stěžovatele byly rozpory a jeho výpověď proto nebyla věrohodná.

[6] Nepřisvědčil námitce nepoužitelnosti jednotlivých pohovorů. Stěžovatelovo žalobní tvrzení bylo rozporuplné a nesrozumitelné, neboť na jednu stranu poukazoval na obsah svých výpovědí, na druhou stranu namítal, že z nich správní orgán nemohl vycházet, neboť první z pohovorů byl proveden v češtině, nikoli ve francouzštině. Stěžovatel navíc v rámci prvního pohovoru přiléhavě odpovídal, využil svého práva zkontrolovat obsah protokolu a podepsal jej s tím, že nemá žádné námitky.

[7] Krajský soud se ztotožnil se skutkovými závěry žalovaného ohledně intenzity stěžovatelova vztahu s nezletilou dcerou. Za určující vzal především výpověď matky, ze které vyplynulo, že stěžovatel nejevil o dceru zájem. Tato výpověď byla učiněna v jiném řízení a matka nevěděla, že bude použita v projednávané věci. Stěžovatel je oproti tomu zainteresován na výsledku řízení, snaží se dosáhnout udělení mezinárodní ochrany.

[8] Správnost skutkových zjištění žalovaného nebyla zpochybněna ani čestným prohlášením matky ze dne 15. 5. 2017 či účastnickým výslechem stěžovatele před soudem. Krajský soud neprovedl navržený důkaz svědeckou výpovědí matky, neboť by to bylo nadbytečné za situace, kdy o rozhodných skutkových okolnostech dostatečně vypovídalo její čestné prohlášení.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že mu žalovaný odňal možnost jednat ve správním řízení v mateřském jazyce. První z pohovorů byl veden v češtině, pouze druhý ve francouzštině. Vzhledem k tomu, že druhý pohovor byl pouze doplňující, nebylo možné vycházet ani z jednoho z nich. V reakci na odůvodnění napadeného rozsudku doplnil, že soud nemůže jednoznačně tvrdit, že využil svého práva překontrolovat si obsah protokolu před jeho podpisem, neboť u pohovoru nebyl. Není navíc zřejmé, jaký protokol má soud na mysli.

pokračování

[10] Dále se vyjádřil ke konstatování, že na jednu stranu označuje své výpovědi během pohovorů za nepoužitelné, na druhou stranu na ně odkazuje. Má za to, že soud jeho námitky nesprávně uchopil. Poukazoval jimi pouze na to, že mu žalovaný odebral možnost jednat v jazyce, kterému rozumí. Vysvětlil také, že v žalobě se nezabýval tvrzenými rozpory mezi svými výpověďmi, ale výlučně odlišnostmi od výpovědi matky nezletilé.

[11] Prezentoval také řadu námitek nezákonnosti řízení před krajským soudem. Zaprvé uvedl, že krajský soud neopodstatněně neprovedl důkaz výslechem matky nezletilé a neuvedl důvody, které jej k tomu vedly. Dle stěžovatele se tak stalo pouze proto, že se jednání před krajským soudem protáhlo a ve chvíli, kdy mělo být přistoupeno k výslechu, měla už soudní zapisovatelka po pracovní době. Zástupci stěžovatele bylo následně umožněno položit stěžovateli pouze jedinou otázku.

[12] Zadruhé namítal, že jednání před krajským soudem nebylo řádně protokolováno, a to zejména ve vztahu k jeho účastnickému výslechu, který byl předčasně ukončen proto, že soudní zapisovatelce v průběhu jednání (v 15.00 hodin) končila pracovní doba. Soudkyně se zapisovatelky zeptala, zda už musí domů, a teprve po její odpovědi, že nikoli, bylo pokračováno. Zástupce stěžovatele však měl možnost položit jen jedinou poslední otázku.

[13] Dále uvedl, že nebyl zaznamenán jeho požadavek o zaslání protokolu z jednání. Upozornil také, že neměl možnost obsah protokolu překontrolovat. Při jednání byla všem zúčastněným předložena k podpisu pouze poslední strana, po jednání mu nebyl protokol předán ani následně zaslán. Krajský soud se navíc v napadeném rozsudku nevypořádal s jeho námitkou proti protokolaci.

[14] Tvrdil také, že krajský soud při posouzení odůvodněnosti jeho obav z pronásledování, případně hrozby vážné újmy (§ 12 a § 14a zákona o azylu) ze strany rebelů v Casamance, nesprávně vycházel z informací o zemi původu získaných v řízení o jeho předchozí žádosti. Podklady, které ve věci shromáždil žalovaný, pak jeho tvrzení nijak nevyvrací.

[15] Dále zdůraznil, že jeho dceři byl v České republice udělen azyl a že v řízení byly prokázány i důvody hodné zvláštního zřetele, proto mu měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. S dcerou mají silný citový a rodinný vztah, na její výživu v rámci svých možností přispívá, kupuje jí dárky a je s ní v pravidelném kontaktu. Tyto skutečnosti byly v řízení před krajským soudem jednoznačně prokázány, přesto jim soud nepřikládal význam.

[16] Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[17] Dle žalovaného stěžovatel soudu neopodstatněně vytýká, že vycházel z 12 let starých informací; k ničemu takovému nedošlo. Pokud v odůvodnění napadeného rozsudku hovořil o tom, že v první žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel negoval

členství v politické straně nebo politickou angažovanost, má to významný dopad i v nynější věci (žalovaný v této okolnosti shledal jeden z rozporů ve výpovědích stěžovatele).

[18] Zopakoval, že není možné, aby stěžovatel tvrdil, že není možné jeho výpovědi použít, a současně vysvětloval, že jsou v souladu. Je to on, kdo nesprávně pochopil úvahu žalovaného a krajského soudu, nikoli naopak.

[19] Ve vztahu k protokolaci uvedl, že kasační námitky se nezakládají na pravdě. V průběhu jednání měl stěžovatel pouze jedinou námitku, a to ohledně otázek, které žalovaný kladl stěžovateli. Ihned po skončení jednání zapisovatelka vytiskla protokol v trojím vyhotovení, z toho byl jeden výtisk předložen k podpisům a po jednom obdržel každý z účastníků. Není pravda, že by bylo jednání předčasně ukončeno. Verze, kterou přednesl stěžovatel, navíc působí nelogicky. Pokud by soud skutečně zástupci stěžovatele od 15.05 hodin umožnil položit pouze jedinou otázku a byly předneseny závěrečné návrhy, bylo by s podivem, aby jednání skončilo v 15.45 hodin. Dodal také, že soudkyně se při jednání průběžně domlouvala se zástupcem stěžovatele a přibraný znalec mu tlumočil téměř každé slovo. Soud také řádně zdůvodnil, proč neprovedl výslech matky nezletilé.

[20] Konečně žalovaný upozornil, že dle jeho názoru měla být žaloba odmítnuta. V žalobě ze dne 17. 5. 2016 nebyly uvedeny konkrétní žalobní body a stěžovatel je doplnil až 12. 9. 2016, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby, což dle judikatury Nejvyššího správního soudu není možné. Nic na tom nemění skutečnost, že se tak stalo v soudem dodatečně poskytnuté lhůtě.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[22] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[23] V projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Žalovaný správní orgán ani krajský soud se vytýkaných procesních pochybení nedopustily a není ani zřejmé, v čem stěžovatel spatřoval dosah do svého hmotněprávního postavení. Jeho věcná argumentace pak byla natolik obecná, že neměla způsobilost hodnocení žalovaného a krajského soudu zpochybnit.

IV. a) Splnění podmínek řízení před krajským soudem

[24] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve se vyjádřit ke splnění podmínek řízení před krajským soudem. Byť tuto otázku nevnesl do řízení stěžovatel, ale žalovaný, který neurčuje okruh přezkumu napadeného rozsudku, jedná se o problematiku, kterou se Nejvyšší správní soud zabývá z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 a § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Proto bylo potřebné, aby k námitkám žalovaného zaujal stanovisko.

[25] Žalovaný zpochybnil splnění podmínek řízení před krajským soudem s odkazem na to, že stěžovatel ve lhůtě k podání žaloby neuplatnil jediný projednatelný žalobní bod a žaloba měla být odmítnuta. Má za to, že nemělo být přihlíženo k doplnění žaloby, které bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty. Nic na tom nemohla změnit nezákonně poskytnutá lhůta soudcovská.

[26] Nejvyšší správní soud nejprve ve správním a soudním spise ověřil relevantní skutkové okolnosti. Plyne z nich, že stěžovateli bylo dne 4. 5. 2016 doručeno napadené rozhodnutí žalovaného. Tento den byl podle § 32 odst. 1 zákona o azylu určující pro počátek běhu patnáctidenní lhůty k podání žaloby, která měla podle pravidel pro počítání lhůt v § 40 odst. 1 s. ř. s. skončit 19. 5. 2016. Dne 17. 5. 2016 však podal stěžovatel blanketní žalobu, se kterou spojil žádost o ustanovení zástupce. Podle § 35 odst. 8, věty třetí, s. ř. s. od podání této žádosti až do právní moci rozhodnutí o ní neběžela lhůta k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 32 Az 23/2016 – 20, kterým krajský soud žádost stěžovatele zamítl, nabylo právní moci 23. 8. 2016, zákonná lhůta k podání žaloby skončila 26. 8. 2016.

[27] Stejným usnesením krajský soud stěžovatele vyzval, aby doplnil náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s., a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení, tj. do 6. 9. 2016. Před jejím koncem, konkrétně 30. 8. 2016 stěžovatel prostřednictvím zvoleného zástupce požádal o poskytnutí dodatečné lhůty 14 dnů. Krajský soud mu (částečně) vyhověl a lhůtu k doplnění žaloby přípisem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 32 Az 23/2016 – 29, prodloužil do 12. 9. 2016. V poslední den lhůty stěžovatel žalobu doplnil.

[28] Žalovanému je třeba přisvědčit v názoru, že postup krajského soudu je v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. V minulosti v ní opakovaně konstatoval, že absence žalobních bodů představuje nedostatek podmínek řízení, který může být odstraněn pouze ve lhůtě k podání žaloby (viz např. rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40). V současné době však byl tento názor zpochybněn třetím senátem Nejvyššího správního soudu, který zaujal při předběžném posouzení věci vedené pod sp. zn. 3 Azs 66/2017 odlišné stanovisko a věc předložil k rozhodnutí rozšířenému senátu. Formuloval při tom následující otázky:

1. *Je ve správním soudnictví žaloba s náležitostmi podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. podmínkou řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.?*

2. *Uplatní se zásada koncentrace řízení upravená v § 71 odst. 2 s. ř. s. i na žaloby, v nichž absentuje jakýkoli žalobní bod?*

[29] Do doby, než rozšířený senát sporné otázky posoudí a sjednotí odlišné názory jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu, nelze s konečnou platností říci, zda byl postup krajského soudu zákonný, či nikoli. V projednávané věci se nicméně nejednalo o

otázku, která by mohla mít vliv na rozhodování o věci samé. Ani případná nezákonnost postupu krajského soudu by nemohla vést k nezákonnosti napadeného rozsudku jako celku. V této situaci by totiž důvodem opožděného doplnění žaloby nebyl postup stěžovatele či jeho zástupce, ale krajského soudu, který nelze klást stěžovateli k tíži.

[30] Stěžovatel v řízení postupoval s náležitou procesní opatrností a svá podání činil ve lhůtách, které mu k tomu krajský soud stanovil. Ve chvíli, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o žádosti o ustanovení zástupce a kdy tedy pokračoval běh lhůty k podání žaloby, mu byla stanovena jiná, delší lhůta k jejímu doplnění, a to až do 6. 9. 2016. Zástupce stěžovatele s dostatečným předstihem před koncem této lhůty dne 30. 8. 2016 požádal o lhůtu dodatečnou, čemuž krajský soud rovněž v rámci původně stanovené lhůty vyhověl (přípisem ze dne 31. 8. 2016, doručeným zástupci stěžovatele 1. 9. 2016) a lhůtu prodloužil do 12. 9. 2016.

[31] Za popsaných okolností mohl stěžovatel opodstatněně předpokládat, že pokud žalobu do 12. 9. 2016 doplní, bude věcně projednána. Jelikož tak učinil, bylo by nespravedlivé, aby krajský soud jeho žalobu odmítl, a to ať už před tím postupoval správně, či nikoli (obdobnými úvahami byl Nejvyšší správní soud veden v rozsudku ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 286/2015 – 23). Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na zákonnost postupu krajského soudu by z důvodů předestřených žalovaným nemohlo dojít ke zrušení napadeného rozsudku a odmítnutí žaloby ve smyslu § 110 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s.

IV. b) Námitky procesních pochybení krajského soudu

[32] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení stěžovatelových námitek, nejprve těch z nich, kterými krajskému soudu vytýkal procesní pochybení.

[33] Nepřisvědčil názoru, že krajský soud nesprávně protokoloval průběh jednání konaného dne 26. 5. 2017 a nevyjádřil se ke stěžovatelovým námitkám proti protokolaci. Předně k tomu uvádí, že účastník musí takové námitky uplatnit nejpozději do skončení jednání. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tak učinil až ve svém podání z 29. 5. 2017, soud k nim nemusel přihlížet [srovnej § 40 odst. 8 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., a judikaturu vztahující se k tomuto ustanovení, např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 407/2002, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 27/2007 – 119, či ze dne 19. 6. 2015, č. j. 5 Ads 204/2014 – 45].

[34] Stěžovatelovo tvrzení, že neměl možnost řádně se seznámit s obsahem protokolu a vznést proti němu námitky, není pravdivé. Protokol o jednání je totiž jak stěžovatelem, tak jeho zástupcem podepsán (viz č. l. 65 soudního spisu), a je tedy zřejmé, že tuto možnost měli. Bylo věcí stěžovatele, zda využije svých procesních práv. Při jednání byl přítomen jeho zástupce, od kterého lze jako od právního profesionála očekávat, že pokud by měl k průběhu jednání výhrady, soudu by je sdělil. V případě, kdy by je soud odmítl protokolovat nebo znemožnil kontrolu obsahu protokolu, jednoduše by jej nepodepsal. Zpětné zpochybňování průběhu soudního jednání působí za těchto okolností účelově.

[35] Pro dokreslení lze uvést, že dle protokolu o jednání na č. l. 59 – 65 soudního spisu, který je veřejnou listinou a je tedy třeba vycházet z jeho pravdivosti (§ 134 o. s. ř.,

ve spojení s § 64 s. ř. s.), byl průběh jednání zcela standardní. Nejprve se k věci vyjádřili účastníci, následně soud konstatoval její podstatné okolnosti a proběhlo dokazování, včetně účastnického výslechu stěžovatele. Výslech byl ukončen bez dalších dotazů a bez námitek k protokolaci. Poté účastníci dostali prostor k přednesu svých závěrečných návrhů a soud sdělil, že rozsudek bude vyhlášen „dne 30. května v 8.00 hodin“, což účastníci vzali na vědomí a z jednání se předem omluvili. Protokol je podepsán všemi osobami, které se jednání zúčastnily, tedy samosoudkyní, zapisovatelkou, zástupcem stěžovatele, stěžovatelem, pověřenou pracovnicí žalovaného a tlumočníkem z jazyka francouzského. Popsanému průběhu jednání odpovídají i tvrzení žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti (viz bod [19] tohoto rozsudku).

[36] Stěžovatel oproti tomu tvrdí, že krajský soud předčasně ukončil jeho výslech a znemožnil jeho zástupci pokládat další otázky, respektive umožnil položení jediné poslední otázky, protože soudní zapisovatelce končila ve tři hodiny pracovní doba. Současně však uvádí, že zapisovatelka měla na dotaz soudu sdělit, že „nespěchá domů“ a v jednání bylo pokračováno. Jednání skončilo v 15.40 hodin. Stěžovatelovo tvrzení, že z důvodu jakési časové tísně bylo jeho zástupci znemožněno pokračovat v kladení otázek, je tedy zcela nelogické. Nikdy navíc nevysvětlil, co ještě chtěl u jednání uvést či doložit a jaký to mělo pro věc význam. Jeho argumentace se drží v rovině procesních výtek bez jakéhokoli hmotněprávního přesahu.

[37] Zmínka, že soud nezaprotokoloval stěžovatelovu žádost o zaslání protokolu z jednání, by mohla mít význam jedině tehdy, pokud by se s ním stěžovatel nemohl seznámit. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo, viz výše. Pro úplnost lze doplnit, že stěžovateli byl protokol o jednání zaslán do datové schránky po té, co u krajského soudu podal písemné námitky proti protokolaci (viz č. l. 67 – 69 soudního spisu), ani následně však žádné relevantní námitky proti obsahu protokolu nezformuloval. V souhrnu s ostatními popsanými okolnostmi to svědčí o účelovosti jeho postupu.

[38] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil tvrzení, že krajský soud nevysvětlil důvody, pro které neprovedl důkaz výslechem matky nezletilé. Jak při jednání dne 26. 5. 2017 (viz protokol o jednání na č. l. 64, odst. 5), tak v písemném odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho str. 7 odst. 6), totiž výslovně uvedl, že tak nebude postupovat pro nadbytečnost. Za dostačující považoval obsah čestného prohlášení matky nezletilé ze dne 15. 5. 2017, které doložil stěžovatel společně se svým podáním z téhož dne. Vzhledem k tomu, že stěžovatel při jednání výslovně uvedl, že na provedení výslechu netrvá (viz protokol o jednání na č. l. 64, odst. 4) a důvody krajského soudu relevantně nerozporoval, Nejvyšší správní soud neměl důvod se jimi dále zabývat.

IV. c) Námitky procesních pochybení žalovaného

[39] Opodstatněné nebyly ani výtky procesních pochybení žalovaného. Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud nepřisvědčil názoru stěžovatele, že mu žalovaný odňal možnost jednat v mateřském jazyce (francouzštině) a že jsou z tohoto důvodu nepoužitelné oba provedené pohovory.

[40] Ve správním spise ověřil, že stěžovatel při prvním pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se konal 25. 3. 2013 v českém jazyce, logicky, srozumitelně a

úplně odpovídal na položené otázky (viz č. l. 18 – 21 správního spisu). Není tedy pochyb o tom, že otázkám rozuměl a byl schopen na ně adekvátně reagovat.

[41] Krajský soud také přiléhavě upozornil, že stěžovatel využil svého práva zkontrolovat obsah protokolu, nevznesl k němu žádné námitky a protokol podepsal. Stěžovatel v kasační stížnosti nepravdivě uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, o kterém pohovoru krajský soud hovořil. V relevantní části (str. 10 odst. 2) odůvodnění je první pohovor výslovně zmíněn. Námitka, že krajský soud nemůže vědět, zda stěžovatel práva kontroly protokolu využil, jelikož u pohovoru nebyl, je pak zcela absurdní. Soud pochopitelně vycházel z obsahu správního spisu.

[42] Skutečnost, že druhý doplňující pohovor byl se stěžovatelem dne 11. 11. 2015 proveden v jazyce francouzském, použitelnost prvního pohovoru nevylučuje. Jazyky pohovorů volil sám stěžovatel, který evidentně ovládá jak francouzštinu, tak češtinu (srovnej také prohlášení o jazyce na č. l. 6 správního spisu). I tyto námitky proto působí ryze účelově.

[43] Není pravdivé tvrzení stěžovatele, že krajský soud nesprávně uchopil jeho námitky, jelikož jimi upozorňoval pouze na procesní pochybení žalovaného, aniž by reagoval na závěr o rozporech v jeho jednotlivých výpovědích. Z obsahu žaloby, respektive jejího doplnění, jednoznačně plyne, že je tomu naopak. Stěžovatel související argumentaci prezentoval v části III. svého podání. Z jeho úvodních bodů (zejména bodu 18) je jednoznačně zřejmé, že tak činil právě proto, aby zpochybnil závěr žalovaného o rozporech v jeho výpovědích. Výslovně je to uvedeno také v závěrečném odstavci 26.

IV. d) Další námitky

[44] Nejvyšší správní soud se dále věnoval kasační námitce, dle které krajský soud vycházel při posouzení věci z neaktuálních podkladů. Stěžovatel se domnívá, že při hodnocení odůvodněnosti obav z pronásledování, případně hrozby vážné újmy (§ 12 a § 14a zákona o azylu) ze strany rebelů v Casamance, soud vycházel ze zastaralých informací o zemi původu získaných v řízení o jeho první žádosti.

[45] Také tyto námitky jsou liché, jelikož jsou vystavěny na zcela zavádějící interpretaci odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžejním důvodem, pro který nebyly zmíněné důvody shledány jako azylově relevantní, byla nedůvěryhodnost stěžovatelových tvrzení – zejména opačných sdělení ohledně jeho členství v politické straně a politické angažovanosti. K situaci v Casamance krajský soud dále uvedl, že související důvody již byly posouzeny v řízení o stěžovatelově minulé žádosti a při navazujícím soudním přezkumu (viz rozhodnutí citovaná v bodě [3] tohoto rozsudku). Není tedy pravda, že by krajský soud vycházel ze zastaralých informací, pouze konstatoval, že uvedené důvody již byly jednou zhodnoceny.

[46] Pro úplnost lze dodat, že žalovaný dospěl v projednávané věci k závěru, že situace v Casamance se v mezidobí zlepšila, což stěžovatel nijak konkrétně nerozporoval. Námitka, že podklady shromážděné žalovaným nevyvrací stěžovatelova tvrzení, nebyla pro svoji obecnost projednatelná (k požadavkům na formulaci žalobních bodů a důvodů kasační stížnosti srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

[47] Podobně námitka proti neudělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu pak byla natolik obecná, že nemohla hodnocení žalovaného a krajského soudu zpochybnit. V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatel má nezletilou dceru, které byl v České republice udělen azyl. Tato forma mezinárodní ochrany mu nebyla udělena proto, že jeho vztah s dcerou nebyl až do nedávné doby nikterak intenzivní. Žalovaný správní orgán i krajský soud se touto otázkou pečlivě zabývaly, oba ohledně ní prováděly dokazování a svůj závěr obsáhle zdůvodnily, srovnej zejména str. 5 odst. 3, str. 8 odst. 4 a 5 rozhodnutí žalovaného a str. 6 odst. 5 a str. 7, str. 9 odst. 5 a str. 10 rozsudku krajského soudu. Proti jejich propracovanému odůvodnění skutečně nemohou obstát prostá konstatování stěžovatele, že má s dcerou silný vztah, přispívá na její výživu, kupuje jí dárky a stýká se s ní.

[48] V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že krajský soud nepřehlédl související tvrzení stěžovatele, včetně jeho výpovědi při jednání před krajským soudem. Pro zjištění skutkového stavu však vyhodnotil jako stěžejní skutečnosti, které uvedla matka nezletilé při pohovoru v řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu (č. l. 77 správního spisu) a v čestném prohlášení z 15. 5. 2017 (č. l. 57 soudního spisu). Důvody tohoto postupu lze jednoduše shrnout tak, že matka nezletilé není na rozdíl od stěžovatele zainteresována na výsledku řízení. Vzhledem k tomu, že proti nim stěžovatel nijak neargumentoval, nezavdal Nejvyššímu správnímu soudu důvod se touto problematikou dále zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu